

Νόμος Χατζηδάκη: μόνη απάντηση, ο απεργιακός αγώνας και η ανυπακοή

Παρά τις μεγαλόστομες διακηρύξεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας μέσα στα συνδικάτα, μήνες μετά την ψήφισή του, η ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη παραμένει κεντρικό καθήκον της εργατικής τάξης.

Οι κορώνες της ΑΔΕΔΥ «ότι ο νόμος Χατζηδάκη θα καταργηθεί στην πράξη και θα μείνει στα χαρτιά» δεν επιβεβαιώθηκαν. Τον Οκτώβρη η απόφαση για πανεργατική απεργία μέχρι το τέλος της χρονιάς δεν έγινε ποτέ πραγματικότητα. Οι «παραδοσιακές» δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, νυν και πρώην, παρά την καταγγελτική ρητορική και την εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης στα θέματα της υγείας και της ακρίβειας, όταν ήρθε η ώρα της δράσης και των αποφάσεων μια χαρά «έβαλαν πλάτη» στην κυβερνητική πολιτική, είτε διαπιστώνοντας ότι δεν υπάρχουν προϋποθέσεις και χρειάζεται προετοιμασία -δηλαδή κι άλλη αναβολή – για απεργία είτε καταψηφίζοντάς την.

Η ευθύνη όμως βαρύνει και τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που εκτιμούν ότι δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις και ότι οι αντιλαϊκές πολιτικές ανατρέπονται με διακηρύξεις και απογευματινά συλλαλητήρια χωρίς απεργιακό αγώνα.

Ο εργασιακός νόμος 4808/21 επιδιώκει ουσιαστικά να βάλει στην παρανομία τα σωματεία και τη δράση τους. Απαιτεί την εγγραφή τους στο Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕΜΗΣΟΕ) και την καταχώριση σ' αυτό των ονομάτων των μελών που έχουν εκλεγεί στο Διοικητικό Συμβούλιο, των πρακτικών διαλογής των ψηφοδελτίων και καταμέτρησης των ψήφων στις αρχαιρεσίες του, καθώς και των οικονομικών πόρων του σωματείου από το κράτος. Διαφορετικά, δεν μπορεί να αποφασίσει απεργία, να διαπραγματευτεί και να καταρτίσει Συλλογική Σύμβαση

Εργασίας, να ασκεί νόμιμα συνδικαλιστική δράση, να προστατεύονται τα στελέχη του από απολύσεις. Ο νόμος σκοπεύει στην απονέκρωση των ζωντανών συλλογικών διαδικασιών των εργαζόμενων. Η συνδικαλιστική δράση που ενοχλεί την εργοδοσία βρίσκεται υπό διωγμό.

Πολλά πρωτοβάθμια σωματεία, παρά την αδράνεια και υποταγή της ΑΔΕΔΥ, αντιστέκονται σε βασικές διατάξεις του νόμου και δεν τις εφαρμόζουν. Ο αγώνας των εκπαιδευτικών σωματείων ενάντια στην αξιολόγηση είναι ένα παράδειγμα αντίστασης και συλλογικής ανυπακοής.

Από την πρώτη μέρα συνδέθηκε με την αντίσταση στον νόμο Χατζηδάκη στο σύνολό του. Η κυβέρνηση, με τη βοήθεια των αστικών δικαστηρίων, ουσιαστικά απαίτησε την πειθάρχηση/συμμόρφωση των εργαζομένων εκπαιδευτικών σε βασικές διατάξεις του νόμου. Επιτέθηκε στο δικαίωμα της απεργίας βγάζοντας παράνομη την απεργία-αποχή και αμφισβήτησε την ύπαρξη σωματείων καθώς έσυρε δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα σε δικαστήρια. Οι εκπαιδευτικοί συνέχισαν την απεργία παρά την απόφαση των δικαστηρίων, προχώρησαν σε αρχαιρεσίες των σωματείων τους χωρίς άδεια από το υπουργείο Παιδείας, δεν υπάκουσαν σε ηλεκτρονικές ψηφοφορίες.

Η πρόσφατη απεργία στον ΕΦΚΑ για την αναστολή των χριστουγεννιάτικων αδειών των εργαζομένων, που βγήκε παράνομη, είναι επίσης παράδειγμα ανυπακοής στον νόμο Χατζηδάκη. Η αγωγή στηρίχτηκε κυρίως στις διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη και κυρίως στο τετραήμερο προαναγγελίας της, στη μη προσφυγή στον ΟΜΕΔ και στο προσωπικό Ελάχιστης Εγγυημένης Λειτουργίας. Αν οι εργαζόμενοι πειθαρχούσαν στις διατάξεις του αντεργατικού νόμου, η απεργία θα έπρεπε να προκηρυχτεί μετά τις γιορτές, δηλαδή όταν θα είχε ακυρωθεί η ουσία ενός από τα βασικά αιτήματά της. Το δικαστήριο, όπως ήταν αναμενόμενο, χαρακτήρισε την απεργία παράνομη και καταχρηστική. Παρ' όλα αυτά, η απεργία έγινε με την πίεση που έβαλαν οι εργαζόμενοι στην ΑΔΕΔΥ, η οποία αναγκάστηκε να προκηρύξει δύο 24ωρες

απεργίες για να μπορέσουν να απεργήσουν οι εργαζόμενοι.

Και στο σωματείο εργαζομένων της COSCO παράνομη είχε κριθεί η απεργία τους από την αστική δικαιοσύνη, απεργία που αφορούσε στην άμεση εφαρμογή μέτρων για την υγεία και την ασφάλεια της ζωής τους. Απεργία που συνεχίστηκε και είχε αποτέλεσμα την ικανοποίηση βασικών αιτημάτων του σωματείου.

Η στάση που θα κρατήσει κάθε συνδικαλιστική δύναμη της Αριστεράς μέσα στα σωματεία απέναντι σε διατάξεις του νόμου που απαιτούν συμμόρφωση και πειθάρχηση, θα κρίνει την εφαρμογή του ή όχι. Η απεργία και η ανυπακοή είναι τα μόνα όπλα για να μην επικρατήσει ο εργασιακός μεσαίωνας.

Ο νόμος αυτός πρέπει -και μπορεί- να ανατραπεί